

MOTÝL

ZÁBLESK V TEMNOTE

NEDOVOLÍ VÁM ZHASNŮŤ,
KÝM NEDOČÍTATE

STACY WILLINGHAM

**ZÁBLESK
V
TEMNOTE**

ZÁBLESK V TEMNOTE

STACY WILLINGHAM

VYDAVATELSTVO MOTÝL

A FLICKER IN THE DARK

Copyright © 2021 by Stacy Willingham

This edition published by Agreement with Stacy Willingham c/o WRITERS HOUSE LLC and Andrew Nurnberg Associates International Limited.

All rights reserved.

Translation © Martina Šturcelová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2022

Cover photo©Solarseven / Suzanne Tucker Shutterstock

Cover design © Zuzana Ondrovičová

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-304-0

*Mojim rodičom Kevinovi a Sue.
Ďakujem vám za všetko.*

Ten, kto bojuje s netvormi, by si mal dávať pozor, aby sa pri tom sám nestal netvorom. Ak sa dlhšie zahľadíte do priepasti, pohľad vám opätuje.

Friedrich Nietzsche

PROLÓG

Myslela som si, že viem, čo sú príšery zač.

Ako malá som si ich predstavovala ako záhadné tiene, ktoré sa ukrývajú v skrini za oblečením, pod posteľou, v lese. Doslova som ich cítila za chrbtom a cestou zo školy domov sa v žiare zapadajúceho slnka približovali čoraz viac. Nemala som poňatia, ako to opísať. Jednoducho som vedela, že sú tam. Moje telo ich vycítilo. Vytušilo nebezpečenstvo. Je to niečo podobné, ako keď človeka poštekľí pokožka tesne predtým, než mu ktosi položí ruku na nič netušiacu plece. Alebo keď si uvedomíte, že za váš čudný pocit môžu oči zabodnuté do vášho tyla, číhajúce medzi vetvami hustého kra.

Potom sa však otočíte a oči sú preč.

Pamätám sa, ako mi vychudnuté členky vykrúcal nerovný povrch štrkovej cesty, ktorá viedla k nášmu domu, a z odchádzajúceho autobusu sa valili výfukové plyny. Slnko presvitalo pomedzi konáre stromov v lese a roztancovali sa v ňom tiene. Vlastná silueta mi pripadala ako obrovské zviera pripravené na útok.

Niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla, počítala do desať. Silno som zavrela oči.

Nakoniec som sa rozbehla.

Každý deň som utekala po prázdnej ceste a zdalo sa mi, akoby sa náš dom čoraz viac vzdaloval, nie približoval. Teniskami

som narážala do trsov trávy a okruhliakov, vírila prach a utekala pred niečím. Nech tam bolo čokoľvek, sledovalo ma to. Čakalo. Potkýnala som sa o šnúrky, vybehla som po schodoch a schúlila sa do otcovej láskavej náruče. Na uchu som cítila jeho teplý dych, počúvala jeho utišujúce šepkanie. *Mám ťa, mám ťa*. Prstami sa mi zaboril do vlasov, plúca ma priam pichali od náhleho návalu vzduchu. V hrudníku mi srdce divoko búšilo a v mysli som mala iba jediné slovo – bezpečie.

Aspoň som si to myslela.

Spoznávanie strachu by malo prebiehať pomaly. Mal by to byť postupný prechod od Santa Clausa v miestnom obchodnom dome k strašiaku pod posteľou, od filmu pre dospelých, ktorý vám dovolí pozrieť babysitterka, ku chlapovi posedávajúcemu v aute s tónovanými sklami. Pozerá sa na vás o sekundu dlhšie, keď kráčate za súmraku domov, periférne vidíte, ako sa približuje. Tlkot srdca cítite až v krku, dokonca aj za očami. Je to učebný proces, prebiehajúci presun od jednej zdanlivej hrozby k ďalšej, pričom každá nasledujúca je realistickejšia než predošlá.

U mňa to však bolo iné. Koncept strachu udrel do môjho dospievajúceho tela silou, akú nikdy predtým nezažilo. Takou dusivou silou, že ma aj nadychovanie bolelo. A vo chvíli nárazu som si uvedomila, že príšery sa neukrývajú v lese. Nie sú to tiene medzi stromami ani neviditeľné veci číhajúce za tmavými kútmi.

Nie. Skutočné príšery sa pohybujú pred našimi očami.

Mala som dvanásť rokov, keď tie tiene dostali obrysy, začala sa črtať tvár. Nejasný prízrak naberal konkrétnu podobu. Skutočnejšiu. Začala som si uvedomovať, že príšery možno žijú medzi nami.

A jednej konkrétnej som sa naučila báť najviac.

MÁJ 2019

1. KAPITOLA

Škriabe ma v hrdle.

Spočiatku iba jemne. Akoby mi niekto prechádzal zhora nadol pierkom po pažeráku. Zasuniem jazyk dovnútra a prehltnem.

Nepomôže to.

Dúfam, že nie som chorá. Bola som nedávno v blízkosti niekoho chorého? Nemôžem to vedieť s istotou. Som s ľuďmi celý deň. Nikto nevyzeral choro, no aj bežná nádcha je nákazlivá ešte predtým, ako sa prejavia symptómy.

Prehltnem ešte raz.

Možno je to alergia. Ambrózia kvitne viac než inokedy. O dosť viac. Na stupnici alergií je na čísle osem z desiatich. Malé ozubené koliesko v mojej aplikácii o počasí svietilo načerveno.

Siahnem po pohári s vodou a napijem sa. Pováľam si tekutinu chvíľu v ústach a prehltnem.

Ani to nezaberá. Odkiaľsem si.

„Áno?“

Zdvihnem hlavu k pacientke pred sebou, ktorá sedí stuhnutá ako doska v mojom obrovskom koženom kresle. Prsty kříčovito spája v lone, jej pokožka je dokonalá. Na zápästí nosí ružencový náramok, ktorý má zrejme zakryť škaredú, drsnú

jazvu fialovej farby. Sú to drevené koráliky so strieborným prívieskom v tvare kríža, ktorý sa hojdá zo strany na stranu.

Pozriem sa naspäť na dievča, skúmam jeho výraz, oči. Neplače, ale na to je ešte skoro.

„Prepáčte,“ poviem a sklopím zrak na poznámky. „Lacey. Trochu ma škriabe v hrdle. Prosím, pokračujte.“

„Och, dobre. No, ako som hovorila... Občas idem zošaliť a netuším prečo. Akoby vo mne rástla zlosť a potom odrazu, ani si neuvedomím, a musím...“

Zahľadí sa na svoje ruky a roztvorí ich. Sú posiate malými rankami, vyzerajú ako sklené vlákna ukryté v pavučine rýh pokožky medzi prstami.

„Je to úľava,“ vysvetlí. „Upokojuje ma to.“

Prikývnem a usilujem sa nemyslieť na svoje hrdlo. Zhoršuje sa to.

V duchu sa presviedčam, že je to iba prach. Všade je prach. Pohľad mi zabľúdi na okenný parapet, poličku s knihami, zarámované diplomy na stene. Všetky majú na sebe slušnú sivú vrstvu, ktorá sa trbliece v slnečnom svetle.

Sústred' sa, Chloe.

Otočím sa naspäť k dievčaťu.

„A prečo sa to podľa vás deje?“

„Práve som vám to povedala. Nevieť.“

„Skúste pouvažovať.“

Dievča si vzdychne, zaškúli nabok bez toho, aby sledovalo niečo konkrétne. Vyhýba sa očnému kontaktu. Čochvíľa prídu slzy.

„Možno to nejako súvisí s mojím otcom,“ odvetí Lacey a zachveje sa jej spodná pera. Odhrnie si husté blond vlasy z čela. „S tým, že odišiel a tak.“

„Kedy odišiel?“

„Pred dvomi rokmi.“ Zo slzného kanáliku sa jej ako na zavolanie uvoľní prvá slza a sklúzne po pehavom líci. Zlostne si ju utrie. „Ani sa nerozlúčil. Nevysvetlil dôvod. Skrátka odišiel.“

Prikývnem a zapíšem si poznámku.

„Dalo by sa podľa vás povedať, že sa stále na otca hneváte, pretože vás opustil takýmto spôsobom?“

Opäť sa jej roztrasie pera.

„Keďže sa nerozlúčil, nemali ste možnosť povedať mu o svojich pocitoch?“

Kývne hlavou smerom k poličke s knihami, ktorá stojí v rohu. Stále sa na mňa nepozera.

„Hej,“ odvetí. „Dá sa to tak povedať.“

„Hneváte sa aj na niekoho iného?“

„Asi na mamu. Ani neviem prečo. Vždy som mala dojem, že ho odohnala.“

„Dobre. Ešte na niekoho?“

Mlčí, nechťom si odlupuje kus kože na druhom prste.

„Na seba,“ šepne. Nazbierané slzy v kútikoch očí už nerieši. „Preto, že som nebola dostatočne poslušná na to, aby ostal.“

„Hnevať sa je v poriadku. Všetci sa hneváme. Keď ste už schopná teraz vyjadriť, prečo sa hneváte, môžeme spolu pracovať na tom, aby ste svoj hnev lepšie zvládali. Tak, aby vám to neublížovalo. Čo vy na to?“

„Je to sprostosť,“ zamrmle.

„Čo?“

„Všetko. On. To, že tu sedím.“

„Čo je sprosté na tom, že ste tu, Lacey?“

„Musím tu byť!“

Kričí. Opriem sa ležérne dozadu, prepletiem si prsty. Nechám ju, nech vrieska.

„Hej, som našťvaná. No a čo? Môj posratý otec ma opustil. Opustil! Máte potuchy o tom, aké to je? Viete, aký je to pocit byť dieťaťom bez otca? Chodiť do školy, kde na vás všetci zízajú a šepkajú si o vás poza chrbát?“

„Áno, viem. Poznám to a nie je to príjemné.“

Stíchnu. Dlane sa jej chvejú v lone, palcom a ukazovákom šúcha po krížiku na náramku. Hore-dolu, hore-dolu.

„Aj vás opustil otec?“

„V podstate áno.“

„Koľko ste mali rokov?“

„Dvanásť,“ odvetím.

Prikývne. „Ja mám pätnásť.“

„Môj brat mal pätnásť.“

„Takže tomu rozumiete?“

Tentoraz prikývnem s úsmevom ja. Budujem si dôveru. Je to najťažšia časť.

„Rozumiem.“ Znovu sa predkloním a prekleňím vzdialenosť medzi nami. Konečne sa ku mne otočí. Prosebné do mňa zabodne usľazený pohľad. „Veľmi dobre tomu rozumiem.“

2. KAPITOLA

Môj odbor prekvitá vďaka klišé, uvedomujem si to. Existencia klišé však má svoj dôvod.

Sú totiž pravdivé.

Pätnásťročná dievča si reže britvou kožu zrejme preto, lebo si pripadá neschopné a potrebuje cítiť fyzickú bolesť, aby prehlušilo tú emocionálnu, ktorá ho spaľuje zvnútra. Neschopnosť osemnásťročného chlapca zvládať vlastný hnev určite súvisí s hádkami rodičov, pocitom opustenia, potrebou prejavíť sa. Chce pôsobiť navonok neotrasiteľne, hoci je v skutočnosti zlomený. Ak sa dvadsaťročná vysokoškoláčka pravidelne opíja a spí s každým chlapcom, ktorý jej kúpi vodku s tonikom za dva doláre, a na druhý deň ráno preto plače, poukazuje to na nízku sebaúctu, túžbu po pozornosti, pretože doma o ňu musela bojovať. Je to vnútorný konflikt medzi osobou, ktorou je, a tým, čo od nej očakávajú druhí. Teda aspoň si to myslí.

Problémy s otcom. Syndróm jedináčika. Produkt rozvodu.

Všetko sú to klišé, ibaže pravdivé. Ja to môžem povedať, pretože tiež patrím medzi klišé.

Na smart hodinkách mi bliká nahrávka z dnešného sedenia. 1:01:52. Stisnem nápis *poslať do iPhonu* a farba na malom časovači sa postupne mení zo sivej na zelenú. Súbor sa mi

presunie do mobilu a v rovnakej sekunde aj do laptopu. Technológia. Keď som bola malá, každý doktor listoval v mojom papierovom spise. Sedela som teraz v rovnakej verzii vyblednutého kresla, skúmala kartotéky plné problémov druhých. Plné ľudí ako ja. Cítila som sa vďaka tomu menej osamelá. Trochu normálnejšia. Kovové skrinky so štyrmi zásuvkami symbolizovali moju schopnosť sformulovať jedného dňa moju bolesť. Vyjadriť ju slovami, vykričať ju, vyplakať. A keď po šesťdesiatich minútach zazvonil budík, jednoducho sme spis zavreli a vrátili ho do zásuvky. Zamkli sme ho a do ďalšieho sedenia zabudli na jeho obsah.

Päť hodín. Záverečná.

Obrazovku počítača mám plnú ikoniek, ktoré predstavujú mojich pacientov. Dnes už neexistuje záverečná. Vždy majú možnosti, ako ma nájsť. E-mail, sociálne siete. Teda mali dovtedy, kým som si konečne nezmazala profily, pretože som už mala plné zuby triedenia panických správ od klientov v najslabších chvíľach. Som neustále k dispozícii, pripravená, otvorená ako večierka dvadsaťštyri hodín denne, na ktorej bliká v tme neónový nápis *otvorené*, len aby prežila.

Na obrazovke mi vyskočí oznámenie o nahrávke. Kliknem naň a súbor nazvem *Lacey Decklerová, 1. sedenie*. Potom prižmúrim oči, zrak mi padne na zaprášenú parapetnú dosku. Špina je v žiare zapadajúceho slnka ešte viditeľnejšia. Opäť si viackrát odkašlem. Načiahnem sa nabok k zásuvke v stole, otvorím ju a preletím pohľadom po svojej kancelárskej lekárnike. Medzi fľaštičkami je tuctový Ibuprofen, ale mám tam aj lieky na predpis s komplikovanými názvami: Alprazolam, Chlordiazepoxid, Diazepam. Odsuniem ich nabok a zo škatuľky šumivého vitamínu C vylovím jedno balenie. Vysypem ho do pohára s vodou, zamiešam prstom.

Odpijem si a začnem písať nový e-mail.

*Ahoj, Shannon,
prajem Ti pekný piatok! Práve som mala prvé skvelé
sedenie s Lacey Decklerovou. Vďaka za odporúčanie.
Rada by som s Tebou prebrala medikáciu. Ako vidím,
nič si jej nepredpísala. Na základe nášho dnešného se-
denia sa mi zdá, že by jej mohla pomôcť nízka dávka
Prozacu. Nápady? Obavy?*

Chloe

Správu pošlem, opriem sa dozadu a vlejem do seba zvy-
šok nápoja s mandarínkovou príchuťou. Usadenina vitamínu
C stečie z dna pohára ako lepidlo, pomaly, ťažko a zanechá
mi na zuboch aj jazyku oranžovú vrstvu. Odpoveď mi príde
v priebehu niekoľkých minút.

*Chloe,
rado sa stalo, ako vždy! Som za. Pokojne jej ho predpíš.*

*P. S.: Nezájdeme niekam? Som zvedavá na blížiaci sa
deň D!*

MUDr. Shannon Tacková

Vezmem služobný telefón a vytočím Laceinu lekárňu, kto-
rú zhodou okolností navštevujem aj ja, a ihneď sa ozve odká-
zovač. Nechám odkaz.

„Dobrý deň, tu je doktorka Chloe Davisová, C-h-l-o-e D-
-a-v-i-s-o-v-á.

Predpisujem lieky pre pacientku menom Lacey Deckler-
ová, L-a-c-e-y D-e-c-k-l-e-r-o-v-á, dátum narodenia je šest-

násty január dvetisícštyri. Pacientke som odporučila začať s desiatimi miligramami Prozacu denne. Prosím o dávku na osem týždňov bez možnosti opakovania.“

Odmlčím sa a poklepkám prstami po stole.

„Okrem toho by som chcela doplniť dávku aj pre iného pacienta. Jeho meno je Oliver Briggs, *O-l-i-v-e-r B-r-i-g-g-s*, dátum narodenia je druhý máj tisícdeväťstoosemdesiatdva. Xanax, štyri miligramy denne. Opakujem, tu je doktorka Chloe Davisová. Moje telefónne číslo je päť-päť-päť-dva-jeden-dva-štyri-päť-dva-štyri. Ďakujem veľmi pekne.“

Zložím a zahľadím sa na mĺkvy telefón. Potom naspáť na okno. Zapadajúce slnko dodáva mahagónovej ordinácii oranžový nádych, ktorý sa podobá glejovitej usadenine prilepenej na dne môjho pohára. Letmo skontrolujem hodinky. Sedem tridsať. Zavriem laptop, no vtom sa môj telefón preberie k životu, z čoho až podskočím. Ordinačné hodiny sa už skončili. Je piatok. Ďalej si balím veci a ignorujem zvonenie, no odrazu mi napadne, že možno volajú z lekárne ohľadom receptov. Po ďalšom zvonení teda zdvihnem.

„Doktorka Davisová,“ ohlásim sa.

„Chloe Davisová?“

„Doktorka Chloe Davisová,“ opravím volajúceho. „Áno, to som ja. Ako vám môžem pomôcť?“

„Teda! Je dosť ťažké spojiť sa s vami.“

Hlas patrí mužovi, ktorý sa rozhorčene smeje, akoby som ho nejako nahnevala.

„Ste pacient?“

„Nie, nie som,“ odvetí hlas, „ale volám vám celý deň. Celý deň! Vaša sestra ma odmietla prepojiť, tak som si povedal, že to vyskúšam po ordinačných hodinách a možno ma to prepojí rovno na odkazovač. Nečakal som, že zdvihnete.“